

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15 - 03 - 2015

»Hi havia un home ric que portava vestits de porpra i de lli i celebrava cada dia festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer s'estava ajagut vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant de satisfer la fam amb les engrunes que queien de la taula del ric; fins i tot venien els gossos a llepar-li les nafres.

»El pobre va morir, i els àngels el portaren al costat d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar.

»Arribat al reialme de la mort, enmig de turments, alçà els ulls i veié de lluny Abraham, amb Llätzer al seu costat. Llavors va exclamar:

»--Abraham, pare meu, tingues pietat de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo terriblement enmig d'aquestes flames.

»Abraham li respongué:

»--Fill, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, mentre que Llätzer només va rebre mals. Ara, doncs, ell troba aquí consol i tu, en canvi, sofriments (*Lc 16, 19-25*).

En aquesta paràbola hi apareixen tres personatges: un home ric (el considerat Epuló), un de pobre (anomenat Llätzer) i el nostre pare en la fe (Abraham) ... Sens dubte, en aquesta paràbola, Jesús ens vol parlar "del més enllà", i ho fa servint-se de conceptes corrents en el judaisme del seu temps. El ric Epuló, que durant la seva vida terrena no ha practicat ni la caritat ni la misericòrdia, inevitablement pateix en l'altra vida. Tant ell com els seus germans, coneixen la llei i les profecies, que especifiquen la manera de fer de la justícia divina. Però segur que pensava que per ell es faria una excepció, però en canvi tot es va complir "tal com estava escrit". També nosaltres hem estat advertits: no podem canviar la llei de Crist confiant-nos a una misericòrdia que no correspon a la nostra caritat... Mentre som aquí a la terra, tenim temps per fer el bé, sinó després serà massa tard. Jesús també dóna sentit als sofriments de Llätzer: les injustícies terrenes seran llargament recompensades en l'altra vida.

Jesús, mitjançant la paràbola, insisteix tanmateix en el significat dels signes. L'home ric, ara mort, s'adreça a Abraham dient-li el que avui també molts li diuen a Déu: "si vols que creiem en tu, has de ser més clar! Envia'ns algú dels que són aquí perquè ens puguin confirmar si és com tu dius. Però la resposta de Déu és també clara: qui no creu en les Escriptures, tampoc creurà a un que ve del més enllà. El signe hi és i ha vingut : és Jesús, la Paraula de Déu encarnada.

Jesús ens dirigeix aquesta paràbola a cada un de nosaltres. És un ensenyament preciós per aquesta Quaresma, i també ho és per a tots els homes i les dones del món occidental, que tenen "en el llindar de la porta" a tants pobres "llätzers". Jesús ens diu, que a vegades, no aconseguim "moderar" les nostres passions i els nostres desigs. Sovint no aconseguim l'equilibri interior i exterior. No sempre aconseguim ser coherents i honests. No aconseguim vèncer-nos (cosa tan important com àrdua, tant que els savis antics deien que "dominar-se és el màxim domini".) Tanmateix, Jesús ens parla a nosaltres, que no arribem a veure en les úlceres de tants pobres "llätzers" les seves úlceres; i en el rostre d'ells, un rostre de patiment. Es dirigeix a nosaltres, que sovint ens recobrim de moltes coses supèrflues, sense sentit, que ens priven de descobrir el que és l'essencial.

Jesús ens recorda que existeix una virtut que massa sovint és oblidada, la virtut de la temprança. Aquesta virtut ens ve de l'Esperit Sant, sempre que li obrim "la porta del nostre cor" i som dòcils a la seva acció. La temprança és una bonica virtut: ens fa capaços d'equilibrar els nostres instints i els nostres desigs. A aquest "fruit" de l'Esperit Sant s'hi afegeix el domini de si mateix, l'ordre i la mesura, l'harmonia, l'equilibri, l'autocontrol. Totes són actituds molt importants, ens ajuden a imitar a Jesús cada vegada millor i a vestir-nos dels seus sentiments. "Sigueu perfectes", repetia sempre Magdalena Aulina, dona profundament sàvia, de sentit comú, equilibrada, d'un gran domini de sí mateixa. Podem definir-la, com a dona "temperant", perquè en ella tot era harmonia i moderació, i tot tendia a la imitació de Crist. I a aquesta imitació s'hi sentien motivats tots qui l'envoltaven. Demanem a l'Esperit Sant, per intercessió de la serventa de Déu Magdalena Aulina, que ens faci homes i dones temperants, equilibrades, que siguem curosos en les despeses i el malbaratar (com ens recorda sovint el Papat Francesc): criatures atentes als "llätzers" que truquen a la porta del nostre cor i de casa nostra.

